

1.

Rode Brug, Roze Avond

2.

Ik Zie, Ik Zie...

3.

Wereldwijn (Oh, Muzia)

4.

De Lucide Wandeling

5.

Haar Oase

6.

Ren, Johnny, Ren!

7.

Oranjerode Euforie

Epiloog

Ansichtkaart & Nachtvlinder

1.

Rode Brug, Roze Avond

"Jij en ik waren lucide, en de roze avond was de droom."

Jij kuste mij. Eén, twee, drie keer. Snel en hard en overtuigd. Terwijl ik overtuigd was van niets, noppes, nada. Bijna, dan. Ik was alleen overtuigd van jou. Misschien ook van ons. Volgens mij ook... de rode brug. Jou, ons, de rode brug. Dat was alles. Alles was hier, daar; nu, toen – nog eventjes, hopelijk voor altijd.

Mijn overtuiging van alle pracht van het moment was geconcentreerd en overweldigend. Ik was alles even kwijt. Negenennegentig komma negen procent van mijn ziel doberde ergens tussen jou en mij, zachtjes, verloren maar zonder ook maar enige wens om terug te keren naar huis. Naar mij.

Oh, hoe de deeltjes elegant in de lucht dreven. De passies, de herinneringen, de liefdes. Voor nu allemaal even heerlijk onbelangrijk. Irrelevant als de wereld, zacht als een

ren zoals de ogen van de oude man in de vallei. Kleuren van gelukzaligheid. Kleuren van de lucide wandeling. En ondanks het sneeuwde, hadden we het nooit koud. En we bleven lopen.

We liepen in woestijnen zo heet en zo leeg als de warme rust van het koude naleven. Soms dwaalden we eindeloos rond door het zand met niets anders dan een nachthemel vol sterren en een blauwe lucht vol zonnestralen om ons gezelschap te houden. In de lege landschappen voelde ik me vredig zoals nergens. Daar praatte ik tegen Stormnacht. Ik vertelde over de straat, de vallei, het bos en de berg. Ik vertelde over het café. Ik vertelde over de wereld die ik ooit gekend had. Ik vertelde over mijn favoriete muziek. Ik vertelde over mijn droom van de miljoenen fonkelende lichtjes. Met ieder verhaal werd Stormnacht groter, als een droom met ieder beetje fantasie. Na een tijdje werd de vogel te groot om op mijn schouder te blijven zitten. Vanaf dat moment vloog Stormnacht naast me en af en toe voor en boven me. En haar vleugels werden steeds groter, en haar kleuren werden steeds feller, en ik begon steeds meer van haar te houden.

We liepen door gigantische steden van prachtige architectuur – gedecoreerd door de lichte schijn van miljoenen grijze, dode sterren in de eindeloze hemelnacht boven ons. Iedere ster, voelden Stormnacht en ik, was de ziel van een leven in de stad – ooit geleefd, lang vergaan. Vertrokken naar boven, zoals we uiteindelijk allemaal doen, om neer te kijken op de stad. De stad, ooit de meest immense, levendige, kleurrijke metropolis, nu compleet stil.